

Bulletin 202

JAARGANG 23 / Januari 2004

2003 / 2004

Bestuur

President	Henk Drost
Oud President	Marnix Jansen Venneboer
1 ^e Vice President	Koos Kuiper
2 ^e Vice President	Bert Lamers
Secretaris	Henk Breuker
Penningmeester	Martin Liefink

Secretariaat:

Henk Breuker,
Lebuïnusstraat 23,
7009 MV Doetinchem
Telefoon 0314 - 343056
mobiel 06 – 22376774
Fax 0314 – 354697
E-mail: Doetinchem@lions.nl
Website: www.Lions.nl/Doetinchem
Digitaal ledenboek: www.lions.nl/lolas
Bankrekening ABN-AMRO : 66.03.11.232
(Postrekening van de bank: 824200)

Bijeenkomsten

Iedere maand:

1^e woensdag 20.00 uur Vergadering
3^e woensdag 18.00 uur Taphap
5^e woensdag 18.00 uur Taphap met L.L.L.

Plaats:

**Gasterije De Heereboer,
Oude Doetinchemseweg 42
Zeddam
telefoon 0314 – 651940
telefax 0314 – 652488
e-mail info@deheereboer.nl**

Bij verhindering voor de vergadering **Altijd** bij de secretaris afmelden.

Bij verhindering voor de taphap **Altijd** vóór 17.00 uur bij Gasterije De Heereboer afmelden.

Voor de 5^e woensdag **Altijd** opgave bij Gasterije De Heereboer tussen 12.00 en 17.00 uur.

Pres(s)praat januari 2004

Nog nagenietend van een geslaagde nieuwjaarsbijeenkomst, met frisse wandeling langs de Oude IJssel onder leiding van deskundige gidsen van het Waterschap, met enthousiast verhaal van Jantien Mathijssen over haar belevenissen in Turkije in het kader van de Lions jeugduitwisseling en met een overheerlijk winterbuffet, geserveerd door charmante medewerkers van het Borghuis, gelardeerd met ingetogen muziek van een op dreef zijnd Borghuis-trio, richten we ons alweer op het nieuwe jaar 2004. De tijd en haar gebeurtenissen sleurt ons mee als een snelle rivier. Soms biedt een eiland in de stroom ons enig houvast en geborgenheid, dan weer buitelen we over onszelf heen als kajakvaarders die met een rol stand proberen te houden in een turbulente stroming.

Ook ons Lionsleven staat niet stil. Nog maar net, samen met onze vrienden uit Dorsten, de overhandiging van een cheque ter waarde van 4000 euro voor de Moeder Teresa Stichting achter de rug, of de volgende inspanning staat alweer voor de deur. Op vier-vier-vier willen we een grootse fundraisingactiviteit organiseren om nogmaals de allerarmsten te ondersteunen. Naar het zich laat aanzien wordt het een groots spektakel. Ik reken erop dat eenieder van ons zijn schouders eronder zal zetten, opdat de actie een succes zal worden.

Een succes in ieder geval is de nieuwe uitgave van het smoelenboek, met veel zorg en vasthoudendheid wederom samengesteld door Han Meibergen. Een handig naslagwerk om elkaar (nog) beter te leren kennen.

Na de nieuwjaarsrede, voor de internetgebruikers na te lezen op onze website www.lions.nl/doetinchem, nu maar eens een niet te lange pres(s)praat. Mijn dochter, somtijds kritisch lezer van mijn schrijfselen, zou mij anders nog meer van moralistisch geneuzel kunnen betichten, zoals ze ook vond dat mijn toespraak voor het nieuwe jaar niet zou misstaan als preek van de kansel. Overigens blijf ik mijn oproep tot tolerantie en respect, zowel binnen onze club als daarbuiten, gestand doen. Laat dit een van onze voornemens zijn voor het nieuwe jaar.

Met Lionsgroet,

Henk Drost

De Score van de enquête

	Stelling	Nee	Ja	?
1	Onze Lionsclub zou zich actiever op moeten stellen als het gaat om het werven van fondsen	8	28	1
2	Van een Lionsclub met een gemiddelde leeftijd van 61 jaar kan niet verwacht worden dat die alle ontwikkelingen in de samenleving kan bijbenen	29	7	1
3	Met het werven van fondsen kan de Lionsclub mede zichzelf een dienst bewijzen	7	27	3
4	Ik zou net zo lief een goed idee met een klein groepje willen opzetten en uitvoeren	13	23	1
5	In de contributie van de Lionsclub moet een substantieel bedrag opgenomen worden dat geheel in de fondsenpot wordt gestort	26	11	---
6	We doen helemaal niet aan fondsenwerving	31	6	---
7	Als ik fondsen werf wil ik wel weten waarvoor	1	36	---
8	Ik laat het werven van fondsen liever over aan andere mensen in de club	29	8	---
9	Het geven van immateriële ondersteuning aan groepen en instellingen verdient de voorkeur boven het geven van geld	15	18	4
10	De doelen die we ondersteunen zouden dichterbij huis moeten liggen	14	18	5
11	Onze Lionsclub moet een fondsenpot in stand houden waaruit (...) geput kan worden bij (...) aanvragen voor financiële ondersteuning	32	4	---
12	Ik ben tevreden met hoe het nu gaat. (...)	23	7	7
13	(...) als ik maar geen kaarten hoeft te verkopen	13	22	2
14	Het werven van fondsen is toch een veredeld soort bedelen en daarmee niet meer van deze tijd	28	8	1
15	Een fondsenwervingsactie moet ook bijdragen aan de positieve uitstraling van de Lionsclub	6	31	---
16	ik vind dat bij iedere activiteit alle clubleden actief mee moeten kunnen doen	12	24	1

	Stelling	Nee	Ja	?
17	We schaffen de taphap af en schenken het geld dat we daarmee besparen aan de fondsenpot!	35	2	---
18	Fondsenwerven is een vak dat je niet aan amateurs als ons over moet laten	28	8	1
19	Onze club heeft zoveel know-how over zoveel zaken in huis. Die zouden we meer in moeten zetten om ons motto "we server" vorm te geven	2	35	---
20	Ik wil niet meer dan 10 uur per jaar aan fondsenwerving besteden	18	16	3
21	Niks leuker dan een mooie fondsenwervingsactie	19	14	4

2. Keuzes					
	Aant	Pnt	Gem	Max	∃ 10*
Eén grote activiteit rond dienstverlening	31	210	6,77	15	10
Jaarlijkse activiteit voor fondsenwerving	30	179	5,97	12	6
Fondsenwerving voor een bestaande organisatie	25	89	3,56	10	1
Dienstverlening voor een bestaande organisatie	29	113	3,90	10	2
Geen voorkeur maar ik doe altijd mee	19	135	7,11	20	7

* Hoeveel mensen gaven 10 punten of meer aan dit item?

3. Invallen
Een stevig goed aanslaand jaarlijks evenement
Eenmaal per drie jaar een gezamenlijke actie met alle plaatselijke en regionale clubs
Meer dienstverlening
Niet lullen maar poetsen
Een veiling
Kinderprojecten in de 3 ^e wereld

Resultaat van de enquête over fondswerving en dienstverlening

Het is toch wel wat vreemd om vanuit Burundi een stukje te schrijven over de resultaten van de gehouden enquête. Letterlijk een ver van mijn bed show. Op dit moment is het bij jullie koud en regenachtig; ik zit hier bij 30 graden te zweten in een kamer van het gastenverblijf van katholieke zusters. Maar afijn, afspraak is afspraak.

Maar liefst 37 Lions hebben de moeite genomen de enquête in te vullen. Een fantastische score waaruit blijkt dat het onderwerp iedereen na aan het hart ligt. In de bijgaande tabellen kunnen jullie in de eerste plaats de aantallen scores oneens/eens per vraag zien. Als voorbereidingsgroepje hadden wij speciaal geen kolom 'neutraal' ingevoerd, om zo iedereen te dwingen tot een uitspraak te komen. Dat bleek voor sommigen best wel moeilijk (vraag 12!); kortom een creatieve Lion zet dan gewoon zijn kruisje in het midden. Dus zodoende zijn er ook neutrale scores.

De tweede tabel betreft de score van het toebedeelde aantal punten (per lid maximaal 20). Het toedelen van de punten laat een duidelijk patroon zien. Eén grote activiteit per jaar heeft de voorkeur; we denken echter heel verschillend over de manier waarop we de huidige activiteiten van de club zouden moeten uitbreiden: fondsenwerving (totaalscore 179) of dienstverlening (totaalscore 210, waarvan 10 leden met een duidelijke voorkeur). Daarnaast is er ook een behoorlijke groep die geen voorkeur heeft.

Hier mijn eerste indrukken:

- ◆ Fondsenwerving hoort bij onze club, en is een activiteit waaraan iedereen zijn steentje kan, mag en wil bijdragen; een kleine minderheid is het hier niet mee eens.
- ◆ Het doel waarvoor men een activiteit ontwikkelt moet duidelijk zijn (vraag 7), maar over de vraag of het doel dicht bij huis moet of verder weg mag liggen, zijn de meningen verdeeld.
- ◆ Het idee van een fondsenpot zoals die nu functioneert, blijkt bij de meeste leden toch niet zo te leven (vraag 11).
- ◆ Een fors aantal leden wil verandering (vraag 12), maar de richting is nog niet duidelijk fondsenwerving of dienstverlening; wel is er een duidelijke voorkeur voor één grote activiteit per jaar'.
- ◆ Een groot aantal leden is voor immateriële dienstverlening, en we schatten ons eigen kunnen flink hoog in (vraag 19); maar het mag niet te veel tijd kosten (vraag 20).

Hoe nu verder? Daar gaan we met elkaar op de bijeenkomst van 4 februari over nadenken. Dus het programma van die avond is gewijzigd. Om jullie toch een voorproefje van het oude programma te geven hier iets persoonlijks: Vlak na de kerst (vrede op aarde!) werd de pauselijke nuntius (een Ier) in Burundi doodgeschoten door de laatst overgebleven rebellengroep. Iedereen vreesde het ergste voor het vredesproces. Maar de week na nieuwjaar hebben ze toch besloten met de president te gaan praten. Dus de hoop op vrede neemt weer toe... Een gelukkig en gezegend Nieuwjaar!

Peter Bob

Kaarten verkopen, een lust voor het leven – Theo's korte column

Hij was een gewaardeerd Lionslid, zoveel wist hij wel. Hij deed wat in zijn vermogen lag om het heilige doel dat de Lions gesteld hadden –te dienen– in alles wat hij deed en dacht vorm te geven. Niet dat dat meeviel. Hij had in de 42 jaar dat hij zijn brood verdiende als bezorger van dag- en weekbladen natuurlijk geen vermogen verdiend. En ook zijn kennis en vaardigheden als manager of bestuurder waren niet zodanig ontwikkeld dat hij direct inzetbaar was als adviseur van het bestuur van een noodlijdende vereniging ter voorkoming van vuilbroed, die te maken had met een teruglopend aantal deelnemende imkers. Daarvoor hadden andere Lions meer capaciteiten.

Maar ondanks de bescheidenheid die hij van nature en van jongs af aan bezat, gaf hij in stilte aan zichzelf toe dat hij ook wel iets te bieden had. Het was misschien niet veel, maar toch ook wel weer net zoveel dat hij vond dat hij voldeed aan de eisen die aan een goed Lion-lid gesteld werden. En hij was er ook van overtuigd dat hij door zijn bijzondere achtergrond ook wel iets teweeg had gebracht in de groep. Voordat hij Lion was geworden had de groep het niet aangedurfd om een concert of een voorstelling te organiseren. De risico's daarvoor werden te groot geacht, want –zo werd geredeneerd– stel je voor dat we niet genoeg kaarten verkopen, dan zitten we met een hoop schulden in plaats van met een goed gevulde fondsenpot. Een verstandig standpunt.

Maar in het tweede jaar van zijn lidmaatschap was het er toch een keer van gekomen. En of het kwam door de president, die een relatief vers Lion-membership combineerde met een relatief grote daadkracht, of omdat de activiteitencommissie het ook niet meer wist, maar ineens stond het op de agenda: Een concert door de zusters van het St. Anastasiaconvent uit Breda. De voorzitter van de commissie had een enthousiast verhaal gehouden over de unieke kans die er had gelegen in

dit eenmalige concert dat de nonnen wel wilden geven voor het goede doel – dat overigens nog wel bepaald moest worden, want dat luisterde toch wel nauw bij deze groep zingende zusters.

En ook de penningmeester was in zijn nopjes want er kon eigenlijk niks mis gaan: de zusters vroegen niets anders dan een ruimte om te bidden voorafgaande aan het concert en een paar aardewerken kommetjes voor het wijwater. Daar viel wel aan te komen, had de penningmeester nog met glimmende oogjes gezegd. Het enige wat er moest gebeuren was dat de leden moesten zorgen dat er kaarten werden verkocht. Liefst zo'n vijfhonderd.

Het had hem geen probleem geleen. Wel was hij verbaasd geweest hoe andere Lions '5' of '10' had geantwoord op de vraag hoeveel kaarten ze dachten te verkopen. En hij herinnerde zich nog hoe stil het was geworden toen hij zonder blikken of blozen 250 had gezegd. Achteraf was dat nog te weinig geweest, maar ja, die bescheidenheid van hem...

Na het succes van dat concert en het extra tweede concert dat inderhaast was toegevoegd, vond geen enkele Lion uit zijn groep het nog een probleem om concerten of voorstellingen te organiseren. Want: ze hadden hem! En dat terwijl het toch zo simpel was. 42 jaren dag in dag uit langs de deuren gaan met dag- en weekbladen hadden hun sociale sporen nagelaten. Sporen die hij nu verdiende met het verkopen van kaarten aan heel zijn oude klantenkring. En verdomd... als ze wisten dat er weer een concert of voorstelling op de agenda was gezet, stonden ze hem, als vanouds, 's morgens al aan de voordeur op te wachten.

Over fondsenwerving.....

Na net een jaar lidmaatschap is het een aardig moment eens op papier te zetten welke gedachten het afgelopen jaar in mij zijn opgekomen rond de fondsenwering. Het onderstaande is geen diepgaande analyse, maar veeleer een samenraapsel.

- ◆ Als persoon ben ik nog al actief in de ontwikkelingssamenwerking. Kortom een goed doel veraf zie ik wel zitten..... Maar voor mij zelf is dat absoluut niet een voorwaarde voor welke actie dan ook. Ik zet me net zo lief in voor een goede actie dichtbij, hoewel ik goede doelen genoeg in Afrika tegenkom.
- ◆ Met veel energie iets organiseren waarbij je een paar duizend euro bij elkaar krijgt, vind ik niet zo zinvol. Zonde van mijn tijd en energie. Sluit dan gewoon aan bij de actie van een bestaande club of organisatie. Als je met 40 leden een collecte loopt heb je ook 4000 euro bij elkaar met minder moeite.... Wat dat betreft zet ik liever mijn tijd en kennis in, dan dagenlang zeulen voor 100 euro....

- ◆ Met verbazing las ik de uitslag van de vragen 7 en 11. Ik heb hierover met diverse leden in het afgelopen jaar gesproken, waarbij ik steeds de indruk kreeg, dat het doel niet zo belangrijk zou zijn. Uit de enquête blijkt wel anders en als ik naar me zelf kijk dan zie ik dat ook zo.
- ◆ Ik hoor ook nogal eens het geluid, dat onze Lionsclub moet 'profiteren' van een actie. Het moet toch vooral de pers halen. Bekendheid? Nu dat zie ik dus al helemaal niet zitten. Ik heb in het verleden allerlei fondswervingsacties begeleid, maar de pers werd er vooral bij gehaald om meer fondsen te werven voor het **doel**, niet voor de bekendheid van de **actievoerder**. Bekendheid krijg je vanzelf als je leuke dingen voor je omgeving doet.
- ◆ De landelijke Lionsclub ondervindt veel kritiek vanuit de basis (daar heb ik overigens geen oordeel over, maar het verbaast je in eerste instantie wel), maar het clubblad vind ik zeer lezenswaardig, vooral als het gaat om ideeën over fondsenwerving en dienstverlening.
- ◆ Fondsenwerving en/of dienstverlening werkt alleen goed als je het als vrijwilliger zelf ook leuk vindt. Wat mij betreft is het dan ook helemaal niet erg als binnen onze club meerdere verschillende activiteiten worden georganiseerd. Ook als niet iedereen daaraan (wil/moet) deelneemt. We zijn nu eenmaal verschillend.
- ◆ De bereidheid om zich voor activiteiten in te zetten valt mij tegen (zie ook het antwoord op vraag 20 van de enquête). Als je aan dienstverlening denkt, dan kost het een flinke tijdsinvestering. Wat mij betreft geen probleem; mijn vele buitenlandse reizen vormen daarbij wel een handicap. Maar op het moment dat ik in Nederland zit, is tijd voor mij geen probleem.

Zo, dat waren even een paar persoonlijke ontboezemingen. Mijn mening, anderen zullen het er zeker niet mee eens zijn. Respect voor elkaar is essentieel in een club als de onze. Daarom zie ik ook uit naar de discussie op 4 februari. Zullen we een manier van werken met elkaar vinden, waarbij iedereen zijn interesse en ambitie in de club kan realiseren? Het wordt dan wat mij betreft geen eenpansgerecht als erwtensoep, maar een goed diner met meerdere gangen.

Ondertussen ben ik naar Rwanda gevlogen. Dus groeten uit Kigali op zondagochtend 11 januari 2004 (het enige moment dat ik eens even rust vond, maar de temperatuur is hier een stuk aangenamer). Anneke belde me gisteravond na mijn vliegreis. Leuk te horen dat de nieuwjaarsbijeenkomst een succes was.

Peter Bob

Met plicht alleen red je het ook niet.

Voor mij moet fondsenwerving gewoon leuk zijn. Anders moet je er niet aan beginnen. Ik ben blij dat ik het leukste vak van de wereld heb, want ik ben een absolute workaholic. Al was het alleen maar om goed te verbergen dat ik in werkelijkheid een aartslui varken ben.

Laat het noodlot mij niet treffen met rijkdom want ik voer geen donder meer uit. Daarom heet het denk ik ook rijk-dom. Talloze kinderen en jongeren zouden verstoken zijn van hun theateractiviteiten en duizenden zouden de komende jaren niet meer overvallen worden door oogverstuikende voorstellingen. Gelukkig ben ik niet rijk en zal dus voorlopig wel blijven werken.

Maar als ik niet het leukste vak van de wereld had gehad, had ik nog niet zo geweten of ik heel hard zou werken voor zo weinig geld. Dan had ik denk ik toch maar een suffe baan van 36 uur gezocht – en gevonden. En dan lekker van 9 tot 5 uur een beetje aanklungelen en zo dan in 40 jaar je pensioen bij elkaar sparen. Is tenslotte ook een optie.

Ik ken een onderwijzer die ik ervan verdenk op die manier ongegeneerd van zijn leven te *genieten!* Hij zou makkelijk schoolhoofd of remedial teacher of vertrouwenspersoon binnen de school kunnen zijn, maar dat doet hij niet. Hij geeft elke dag van half negen tot half vier (goed!) les aan zijn klasjes, zit daarna nog een uurtje te corrigeren en gaat dan naar huis. Klaar! Elke zaterdagochtend zit hij met zijn vriendin in een kroegje de krant te lezen en gaat naar werkelijk alle theatervoorstellingen in Doetinchem en omgeving. En daarvan geniet hij. Daar is hij denk ik het beste in, in genieten. Ik ook. Maar *ik* moet maken, bouwen, veroorzaken! Toch zijn wij in essentie hetzelfde. We genieten van wat we het liefste doen. En doen dat zoveel mogelijk, want we zijn het beste in waarvan we het meest genieten.

Wanneer ik fondsen moet werven, wil ik dat er ook iets voor mij aanzit: aardigheid, lol, vermaak, trots, genoeg, noem maar op. Niet als doel maar als middel. Die dingen inspireren en drijven me. Ik ben de hele dagen bezig met het invullen en organiseren van voorstellingen en bijeenkomsten waar mensen voor betalen. Als ik ten behoeve van de fondsenwerving voor de Lions ook zoiets moet doen, kan dat wel, maar dan vooral als het een activiteit is waar ik zelf ook warm voor loop.

Er zijn veel manieren om aan geld te komen, maar de leukste manier is de leukste manier. Die manier dus waaraan je zelf ook plezier beleeft. Anders begint het wel heel erg op werk te lijken. En voor een aartslui varken als ik, is dat geen inspirerende gedachte.

Adoptie als vorm van “fundraising”

Het is in het verleden al meermalen als suggestie gegeven: Adoptie van een activiteit of initiatief of groepering die op de een of andere manier onze hulp - in welke vorm dan ook - zou kunnen gebruiken. En het is een aantrekkelijke vorm van vormgeven van de “we serve” gedachte. Want met het adopteren van een dergelijke activiteit komt er, meer dan met incidentele vormen van donatie of ondersteuning, een verbinding tot stand tussen de activiteit en de lionsgroep die adopteert. En die permanente verbinding zal zorgen voor meer betrokkenheid, meer initiatieven voor acties en meer informatie over en weer. Het gevoel dat een nooddriftige culturele of charitatieve instelling “*van ons*” is, zal hoe dan ook onze blik op onze activiteiten kleuren.

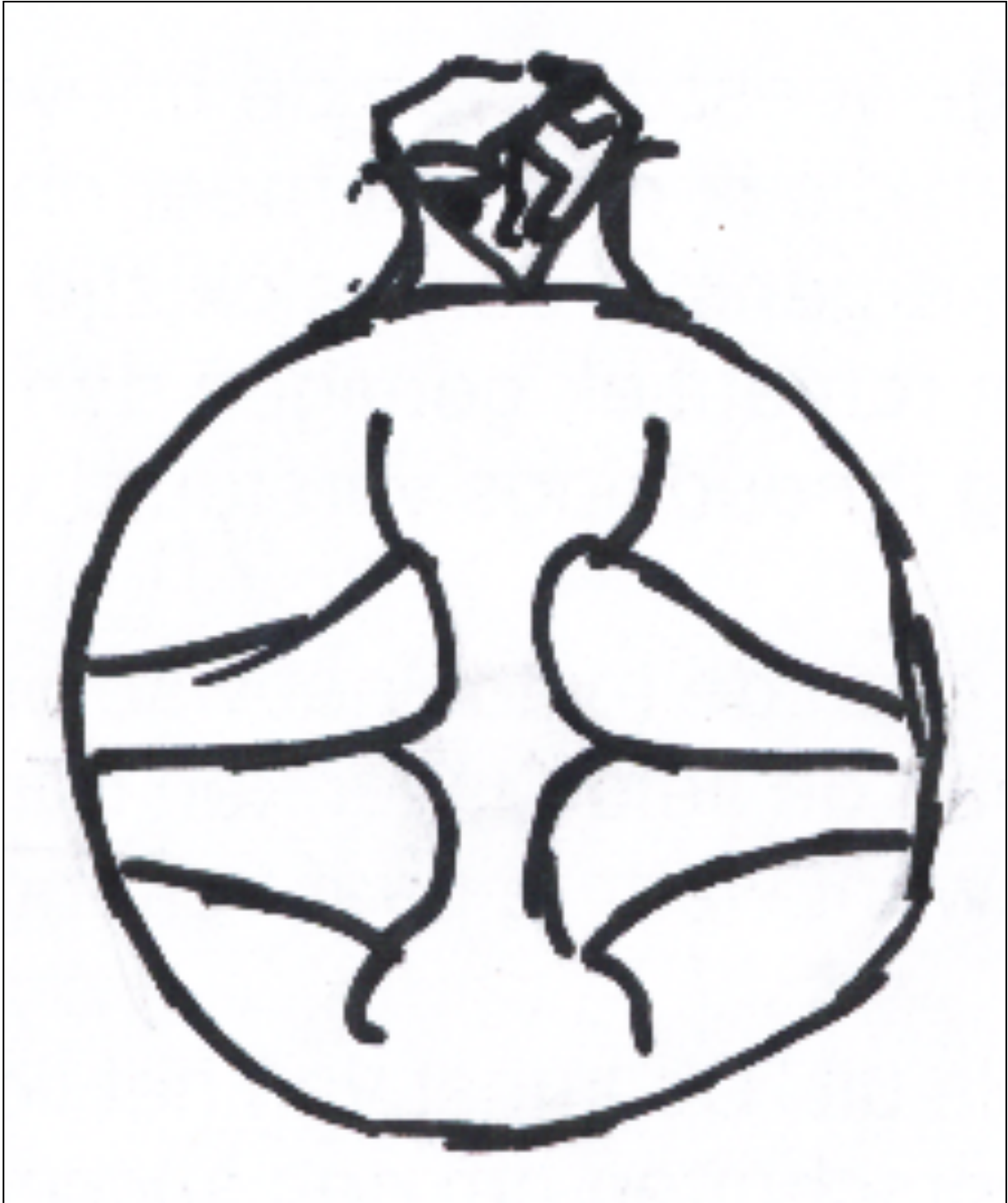
Onze verbinding met het Borghuis spreekt daar boekdelen over. En je ziet daar dat het werkt. De -weliswaar gezamenlijke- service-clubs hebben aan dat initiatief bijgedragen met financiële middelen, adviezen en met inzet van heel hun netwerk. En zie, het Borghuis draait. En het draait elk jaar beter. Omdat we het niet los laten. Het is toch een beetje van ons geworden.

En zo zijn er meer goede initiatieven te vinden die juist door zo’n adoptie hun organisatie en middelen zodanig kunnen verbeteren dat ze na een paar jaar op eigen benen kunnen staan en nog jaren nadien vrucht plukken van de verbinding met de adopterende lionsclub. Je kind wordt weliswaar zelfstandig, maar je laat het nooit echt los.

Natuurlijk moet aan een adoptie ook een eindpunt worden gesteld. Een datum waarop de aan het begin van de adoptie gestelde doelen moeten zijn verwezenlijkt, waarna de band snel lossier gaat worden. Daarna kan onze lionsgroep een nieuw project kiezen dat zal worden geadopteerd. Weer voor een bepaald aantal jaren en met een nauwkeurig vastgestelde cocktail van materiële en immateriële ondersteuning. Op die manier weten we ook precies wat ons te doen staat, welke financiële middelen er nodig zullen zijn, wat er aan immateriële hulp nodig is en wie binnen de groep de meest aangewezen personen zijn om die klus te klaren. Liefst niet met zijn allen, maar met een kleine, ferme groep varkenswassers, die bij elke volgende adoptie van samenstelling verandert.

Een soort Mission Impossible dus, maar dan voor het goede doel en zonder spannende muziekjes op de achtergrond.

TS

/" Het beste stuk huisraad is een goed wijf"

Nee, het gaat niet om een dronkenmansverzuchting van mij na een echtelijke ruzie over bijvoorbeeld het netjes uitruimen van de vaatwasmachine. Het is een citaat van Jacob Cats, dat wij tegenkwamen tijdens het bezoek aan de tentoonstelling "Liefde uit de hermitage" in de Nieuwe Kerk op de Dam. Een buitengewoon boeiende en nu al

geslaagde tentoonstelling met 250 meesterwerken uit het Sint Petersburgse museum. Nauwelijks een maand open en nu al meer dan 50.000 bezoekers, met lange rijen wachtenden van de Nieuwe Kerk tot de Bijenkorf als gevolg. Culturele honger als een oefening in geduld.

Als lezers van een misschien dan niet wakkere, maar zeker wel kwaliteitskrant is ons dat gelukkig bespaard gebleven. Dankzij NRC/Handelsblad konden wij gebruik maken van een exclusieve lezersopenstelling, waarbij slechts een 200-talbezoekers royaal de gelegenheid hadden de expositie te ondergaan. Even dachten wij dat zelfs de dranghekken op de Dam voor ons bedoeld waren om de auto te parkeren, doch helaas bleek dat bestemd voor de gasten van onze vorstin die in het gebouwtje naast de Nieuwe Kerk haar nieuwjaarsreceptie hield.

Ter voorbereiding op de tentoonstelling offereerde de kwaliteitskrant ons een lezing door Reinildis van Ditzhuyzen, ook bekend van de televisie als rechterhand van Maartje van Weegen wanneer het gaat om de koninklijke familie en zij het ook even niet meer weet.

" Van minnezanger tot morgengave; liefdesrituelen in verleden en heden" was de titel van haar verhaal. Ook, of misschien wel juist interessant als je al ruim 34 jaar getrouwd bent. Enige bijscholing kan dan misschien wel zijn nut hebben. En anders is het wel gewoon vermakelijk.

Aan het begin van alle liefde staat verliefdheid, kernachtig door Reinildis beschreven als het smachten naar het nog onbereikbare. Kenbaar gemaakt in de serenade of door het gekweel van de Minnesänger, hetgeen mij ogenblikkelijk voor ogen bracht de prachtige burchtzaal op de Wartburg in Eisenach waar o.a. Walter von der Vogelweide zo ontzetten zijn best heeft gedaan. Of wat te denken van de kleine middeleeuwse gedichtjes ten tijde van de hoofse liefde:

*Het viel eens hemels douw,
Voor mijn liefs vensterkijn.
Ic en weet geen schoonder vrouwe,
Si staet int herte mijn.
Si hout mijn herte bevangen,
twelck is so seer doorwont;
Mocht ik haer troost ontfangen
So waer ic gansch ghesont.*

Hoe anders zal de inhoud geweest zijn van de brieven die ik Gus ooit als 19-jarige geschreven heb en die ik nu nooit meer onder ogen wil zien, maar die zij wel nog steeds ergens in een geldkistje bewaart. Alhoewel, zij zullen toch wel meer van romantiek getuigen dan de simpele sms'jes die tegenwoordig nagenoeg inhoudsloos verstuurd worden.

Merkwaardig klinkt in onze oren de middeleeuwse opvatting dat het huwelijk tevens het einde van de liefde is: er kan dan immers geen sprake zijn van verlangen, want waar je naar verlangt, dat heb je immers dan al.

Beter bevielen mij de regels uit "De kunst van het liefhebben" van Ovidius. Een hele reeks voorschriften om een succesvol liefhebber te worden, zoals schone nagels, een frisse mond, een goed figuur en een bruin lichaam. De laatste twee een goede stimulans om Montignac er weer eens op na te slaan en ook wat vaker onder de zonnenbank te gaan.

Een geslaagde verliefdheid mondt (o, toepasselijk woord) onvermijdelijk uit in de Kus. En dan doelen wij niet op het zoenen wat wij tegenwoordig te pas en te onpas in drievoud doen, maar op het met intens beroeren van de lippen van de geliefde als bekroning van de bevestiging van een wederzijdse verliefdheid. Hetgeen in de Romeinse tijd overigens nogal vergaande gevolgen had: de eerste kus was toen tegelijk ook de bezegeling van de verloving. De vrouw kreeg daarbij dan ook een ring ten teken van het feit dat zij al gebonden was. Merkwaaardig natuurlijk dat mannen niet geringd hoefden te zijn. In later tijd heeft Strauss sr deze gevolgen van een kus aan den lijve ondervonden. Tijdens een concertreis naar Rusland kuste hij en plein publiek de dochter van een tsaar. Bij een volgende concertreis werd hij tot zijn verbijstering met pracht en praal binnengehaald: hij was immers door deze kus de bruidegom van de dochter. Maar ook zonder kus kon er worden verloofd. Zo werd in 1642 in ons land de verloving gevierd van de nog maar 5-jarige Henriëtte Catharina van Oranje, dochter van Frederik Hendrik, met de 9-jarige Enno van Cirksena, erfgraaf van Oost-Friesland. Acht jaar later werd deze verloving overigens verbroken omdat "quade rapporten" uitwezen dat genoemde fiancé dom dik en lui zou zijn. Maar toch...

Het huwelijk zelf had in vroeger tijd een andere betekenis dan tegenwoordig. Over het algemeen was het slechts een zakelijke aangelegenheid, een contact waarin allerlei belangen met elkaar verbonden waren. Niet alleen op hoog niveau, maar ook in lagere kringen was het van belang om op zakelijke manier de familiebelangen niet alleen veilig te stellen, maar liever nog die ook uit te breiden. Begrijpelijk dus dat destijds het hebben van een minnaar of minnares

niet vreemd werd gevonden: het primaat van de zakelijke lasten dienden natuurlijk wel gecompenseerd te worden door bevrediging van de vleeselijke lusten die dan zonder bezwaar buiten de deur gehaald mocht worden. De tentoonstelling laat zien dat tsarina Katarine II de Grote daar een goed voorbeeld van is. Heel fraaie snuifdozen heeft zij aan haar talrijke minnaars gegeven met haar beeltenis op het deksel. Als minnaar moet je dan wel in hoger sferen geraken als je tijdens de snuif haar ook diep in de fraaie ogen kijkt.

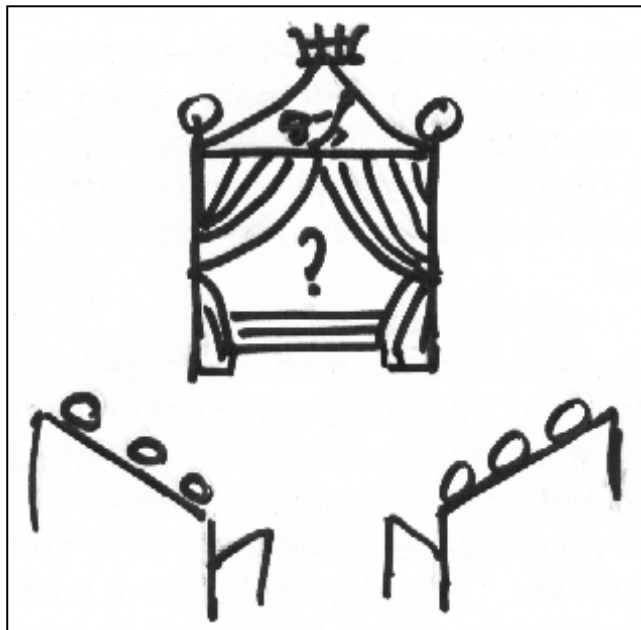
Een belangrijk ritueel tijdens de huwelijksvoltrekking was (en is het misschien nog, maar wie heeft daar nog weet van?) het innemen van de juiste positie van de toekomstige echtelieden. De rechterplaats staat voor geluk en belangrijkheid, de linkerplaats voor ongeluk en ondergeschiktheid. Voor de huwelijksvoltrekking loopt de vrouw ter rechterzijde, immers zij is op dat moment

de meest belangrijke. Na het ja-woord evenwel wordt direct weer van plaats gewisseld want dan is ogenblikkelijk de man weer de toonaangevende figuur. (Op de terugweg refereerde Gus aan onze eigen bruiloft waarop wij datzelfde ritueel ook zouden hebben toegepast, iets wat ik mij totaal niet kon herinneren. Het fotoalbum diende derhalve duidelijkheid te verschaffen. Tot haar verbazing moest ook Gus constateren dat wij dat etiquettevoorschrift precies andersom hebben toegepast. Zij links de kerk in en rechts er weer uit. En eigenlijk lijkt mij dat ook de juiste plaats die een vrouw toekomt. In zeker zin heeft Cats natuurlijk toch wel gelijk. De vrouwenemancipatie heeft aan mij geen kind gehad.)

Nieuw voor mij was het begrip morgengave. Geschenken die na de huwelijksnacht aan de bruid werden gegeven. Niet een spontaan kado dat door de familieleden wordt geschonken, maar een zorgvuldig in de huwelijksakte vastgestelde hoeveelheid, vaak erg kostbare juwelen en aanzienlijke som geld die de status van het echtpaar dienden te bevestigen. Een mooi voorbeeld is Maria van Oranje. Zij ontving volgens de acte "den eersten morgen naer gedaene Echtbijslapinge ende consummatie van dit Houwelijck ...met soodanigen Cleijnoot, als volgenshaere Furstelijcke qualiteit... betamelijck sal wesen" en

daarnaast een bedrag van tienduizend rijksdaalders, waarover jaarlijks tien procent rente werd uitgekeerd. Een gebruik dat overigens nog heeft voortgeduurd tot de tijd van Emma. Een benepen uitzondering was op zijn plaats bij het zogenaamde morganaastisch huwelijk: een huwelijk tussen partijen van ongelijke stand. Om het verschil goed duidelijk te maken werd de morgengave tot een minimum beperkt. Een pijnlijke manier van iemand op zijn of haar plaats te wijzen. Prins Bernhard is overigens uit een dergelijk huwelijk voortgekomen. Eerst door toedoen van een oom heeft hij op 5-jarige leeftijd de titel van prins Von Lippe Biesterfeld gekregen, hetgeen later zijn mogelijkheden op de Europese huwelijksmarkt ongetwijfeld heeft verhoogd.

Ronduit voyeuristisch lijkt de gewoonte om de voltrekking van de huwelijksnacht in het bijzijn van de naaste familie te laten plaatsvinden. Ongetwijfeld onder het genot van wijn zetten ouders, broers en zussen zich te neder in de slaapkamer, er op toeziend dat het bruidspaar zich in de echtelijke sponde ging bezighouden met wat er van hen verwacht werd. Eerst na deze publieke consummatie van het huwelijk ging een ieder

vervolgens zijns weegs. Een enkele keer werd dit gemeenschappelijk samenzijn toch wel als problematisch ervaren. Wat te denken van de 10-jarige Maria Stuart die in 1641 werd uitgehuwelijkt aan de 15-jarige Willem II. Ook dit stel werd in familiekring in het huwelijksbed gelegd, waarbij in verband met de ongetwijfeld terecht vermoedde jeugdige erotische onbekwaamheden van het stel het nachthemd van de bruid aan de onderzijde werd dichtgenaaid.

Nog merkwaardiger was het rituele droit du seigneur. Gaf een heer toestemming voor een onderhorige man en vrouw om te trouwen dan werd het feest in alle vrolijkheid gevierd, doch werd tijdens de huwelijksnacht de plaats van de echtgenoot ingenomen door de heer zelve en diende de pas getrouwde man nog een nachtje geduld te hebben. Maar alsof dit nog niet genoeg mogelijkheden bood werd de geslachtsdrift onbeschaamd bevredigd toen de adel er zich toe beperkte om tijdens de inspectietochten over de landerijen op de boerenerven waar zij een aanvallige deerne tegenkwamen een witte zakdoek te laten vallen ten teken dat de uitverkoren dochter zich diezelfde nacht in het

bed van de heer diende te melden. Natuurlijk niet om een warme kruik te brengen. Een middeleeuwse vorm van werkbezoek.

Tot slot een aantal opmerkingen over de bruidstooi. Lang niet altijd is in het wit getrouwd. Sterker nog, veelkleurigheid was troef. Pronk, pracht en macht dienden duidelijk gedemonstreerd te worden. Veel rood als teken van liefde. In het Europa van na 1600 werd het gebruik om in het zwart te trouwen. Niet als teken van de zakelijke huwelijksrouw waar veel vrouwen aan werden overgeleverd door het uithuwelijken, maar veel eer omdat de Spaanse elite het dragen van zwarte vrouwenkleuren als ultieme maatstaf van standing begon te zien. Dat veranderde weer in de 19^e eeuw toen vorstinnen als Victoria in 1840 en keizerin Sissi in 1850 zich in het wit tooiden. Wel algemeen werd de sluier gedragen. Teken van ingetogenheid, puurheid en onschuld. Maar ook daar zijn weer gradaties in. Onlangs nog trouwde Maxima met een fraaie sluier, die evenwel niet haar gezicht bedekte. Een oude traditie dus in een moderne variant. Waarvoor wij haar dankbaar mogen zijn, want anders hadden wij wellicht haar ontroerende traantjes niet kunnen zien.

Na deze alleraardigste causerie restte ons nog de 250 kunstwerken. Het moet gezegd, er waren prachtstukken bij. Schilderijen, beelden, sieraden, bruidstooien en dat alles fraai thematisch opgezet. Zelfs de betaalde liefde is niet vergeten, zij het dat dat kabinet van een rood gordijn was voorzien en een bord wees op de erotische aard van het getoonde. Een promiscue voorzorgsmaatregel die niet meer van deze tijd leek. Het deed mij denken aan ons bezoek aan het huis van de Vetti in Pompeji waar een stevig fallusschilderij keurig achter een gordijn werd verborgen toen de Engelse koningin ook daar op bezoek was.

Al met al zeer de moeite waard om eens naar Amsterdam te gaan. Dat kan nog tot 18 april.

HB.

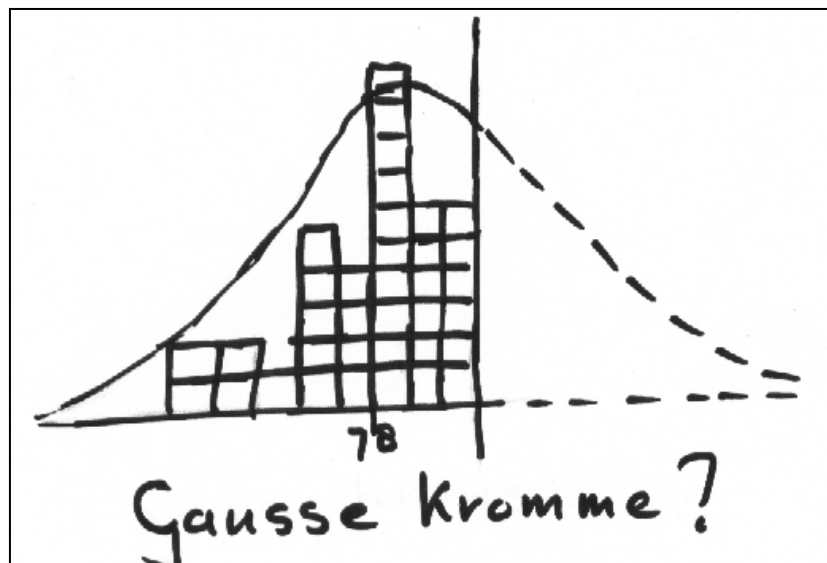
De halfjaarcijfers

Gelukkig zijn er geen secretariële boekhoudschandalen ontdekt en kunnen de aanwezigheidsscores keurig op tijd worden gepubliceerd.

Dick de Bruin, Henk Heezen en Harrij Mathijssen zijn om bekende redenen buiten beschouwing gelaten. Dat geldt ook voor Jos Niessink die nog maar sinds kort lid is.

Er zijn 11 bijeenkomsten geweest. Hieronder is de procentuele score vermeld, maar daarachter tussen haakjes het aantal.

- 100% (11) Jan Thijssen, Toon van Oudheusden, Marnix Jansen Venneboer, Henk Drost, Jan Kruit* en Henk Breuker.
 - 91% (10) Rien ter Brugge, Jan van Iersel, Tom Jacobs, Hans Kietselaer, Han Meibergen en Harm Kloosterboer.
 - 82% (9) Wim Frommé, Toon Gasseling, Theo Kamps, Bert Lamers, Martin Liefink, Jan Loggers, PeterBob Peereboom, Gerard Roelofsen, Ruud Wink en Koos Witkop.
 - 73% (8) Gerard Hehenkamp, Koos Kuiper, Bart Jaap Pull ter Gunne en Aart van Silfhout.
 - 64% (7) Herman van den Broek, Hans Bruyn, Jan Jurriëns, Henk Kets en Kees van Steenbergen.
 - 55% (6) Chris Geurink.
 - 45% (5) Theo Soontiëns en Hans de vries.
 - 36% (4) Jaap Gosses en Henk Kouwenberg.
- * inclusief zijn bijeenkomsten als zonevoorzitter.

De gemiddelde aanwezigheid bedraagt 78%, hetgeen een prachtige score is.

Tijdens de Nieuwjaarsbijeenkomst heeft Jantien Mathijssen verteld over haar belevenissen (en soms ook ontberingen), tijdens haar kamp in Turkije. Onderstaand haar presentatie:

Presentatie Turkije:

Ik ben Jantien Mathijssen en ik ben afgelopen zomer naar Turkije geweest, 2 weken in een gastgezin en één week in een kamp.

Met het vliegtuig is het 3 uur vliegen van Amsterdam naar Istanbul, daar werd ik opgehaald door mijn gastgezin en toen moesten we nog 8 uur rijden naar Afyon, de plaats waar zij wonen.

Ik zat in een gastgezin wat bestaat uit 4 personen de vader is architect en heeft een klein hotelletje, de moeder is huisvrouw en president van een kindertehuis, de zoon studeert voor architect, en de dochter zit ook op school en volgt een opleiding wat je kunt vergelijken met vwo, geen 1 van ouders is lid van de Lions de vader wil wel graag lid worden en dacht daarom dat het wel leuk zou zijn om iemand van het uitwisselingsprogramma in huis te nemen.

In huis mag je geen schoenen dragen en ze mogen/willen ook geen vrienden ontvangen bij hun thuis.

De eerste week dat ik daar was heb ik niet zo veel gedaan of gezien dat kwam omdat de vader heel veel moest werken.

De tweede week hebben we meer gedaan, ze hebben mij toen het beeld van Atatürk laten zien, we zijn naar 2 musea geweest, we zijn naar een aantal verschillende moskeeën geweest waar ik ook een sluier moest dragen en in een andere moskee ook een lange rok die je daar mocht lenen maar ik ben ook in een moskee geweest waar je gewoon naar binnen mocht zonder rok of sluier, we zijn een keer wezen zwemmen, we zijn naar hun zomer huisje geweest op een berg dat is een heel klein hutje waar je niet in kunt slapen daarom heen ligt hun eigen moestuintje, we zijn een keer bij oma wezen eten daar heb ik iets speciaals gekregen dat had ze al heel lang in haar woonkamer hangen wat haar moest beschermen en geluk brengen.

In Afyon was nog een gezin en die hadden ook een meisje in huis van de uitwisseling, ze kwam uit Israël we zijn met zijn allen van het vliegveld naar huis gereden en met zijn allen naar het kamp gereden.

Nadat ik 2 weken in het gastgezin heb gelogeed hebben ze me weggebracht naar het kamp dat was weer 5 uur rijden vanaf Afyon.

Toen we daar kwamen was het een beetje een tegenvaller voor ons omdat we hadden begrepen dat er alleen maar kinderen van de Lions in dat kamp zouden zitten en er waren ongeveer 20 kinderen van de Lions en ongeveer 120 kinderen uit Turkije en we hadden begrepen dat we dorpjes gingen bezoeken en de omgeving, maar volgens de president van dat kamp was het de bedoeling dat we in het kamp bleven en daar spelletjes en zo zouden doen.

Dat is later veranderd de Turkse kinderen hebben hun activiteiten in het kamp gedaan en wij hebben verschillende dorpjes gezien.

We sliepen met zijn 6 op een kamer in stapelbedden een douche waar alleen koud water uit kwam en een wc die verstopt zat en dan was er nog in de grote hal een wc maar dat was een gat in de grond, in het hele gebouw waren er 3 warme douches voor de leiders en ons de Turkse kinderen moesten koud douchen en wij mochten maximaal 3 minuten warm douchen als je geluk had dat het warme water nog niet op was.

/Ik zat op een kamer met 4 Turkse kinderen en een meisje uit Noorwegen.

Het eten daar was niet te eten, mijn ontbijt bestond uit een glas water en 2 kleine

stukjes stokbrood dat taai en hard was omdat het bewaard was van de dagen ervoor en 1 vierde tomaat.

‘S middags aten we warm en ‘s avonds ook. Ze bereiden dat eten met heel veel olie klaar.

Er waren groepen gemaakt en alle kinderen van de Lions hoorden bij elkaar. Met je groep moest je dan overdag activiteiten doen armbandjes maken, verplicht zwemmen dat hield in dat je op het strand moest zijn tijdens die uren, we hebben dorpjes bezocht en we zijn een middag met iedereen van het kamp op een boottrip geweest.

We hebben op een middag een maaltijd uit ons eigen land mogen klaar maken en met onze groep en de leiders hebben we dat opgegeten, wij hadden wentelteeftjes klaar gemaakt. Elke groep moest op een avond een bontenavond opvoeren en wij waren met onze groep op de laatste avond van de week aan de beurt, we hebben toen allemaal een zinnetje in onze eigen taal verteld: Welkom bij deze avondshow, we hopen dat jullie het leuk vinden en dan ook in de talen

van deze landen: Noorwegen, Zweden, Finland, Israël, Slowakije, Hongarije, Duitsland en Denemarken.

In het kamp kon je tafeltennissen, voetballen, basketballen, zwemmen en volleyballen.

Het was slecht geregeld maar ze probeerde het ons wel naar het zin te maken een paar voorbeelden zijn: iedereen moest 's ochtends om 8 uur mee doen aan de ochtend gymmastiek een aantal mensen zeiden toen dat ze het onzin vonden dus onze groep hoefde het niet meer te doen, iedere groep moest een hele dag corvee doen maar dat hoefde wij ook niet te doen. Er werd elke ochtend tijdens het ontbijt inspectie van de kamers gehouden of ze wel opgeruimd waren en sommige kamers hadden cadeautjes neergelegd en bloemen neergezet. Na het ontbijt werd er bekend gemaakt welke kamer er had gewonnen en die kreeg dan een stukje komkommer of een stukje watermeloen.

We zijn ook een dag in een ander kamp geweest dat was wel grappig want iedereen van onze groep had heimwee en we vonden de kamers en het eten vies, maar toen we daar kwamen was dat zo over, de kinderen daar sliepen met heel veel kinderen in een tent en in die tent was het bloedheet. En de activiteiten waren ook niet zo leuk, maar eten daar was wel hygiënischer en lekkerder dan bij ons in het kamp. Op zaterdag ochtend zijn we met onze groep in een busje naar het vliegveld gereden, dat was 3 uur rijden en een half uurtje met de boot. Ik en een meisje uit Noorwegen zaten in hetzelfde vliegtuig en wij moesten als eerste vertrekken. Doordat we met zijn allen een groep waren in dat kamp apart van de Turkse kinderen hebben we een hechte band met elkaar opgebouwd.

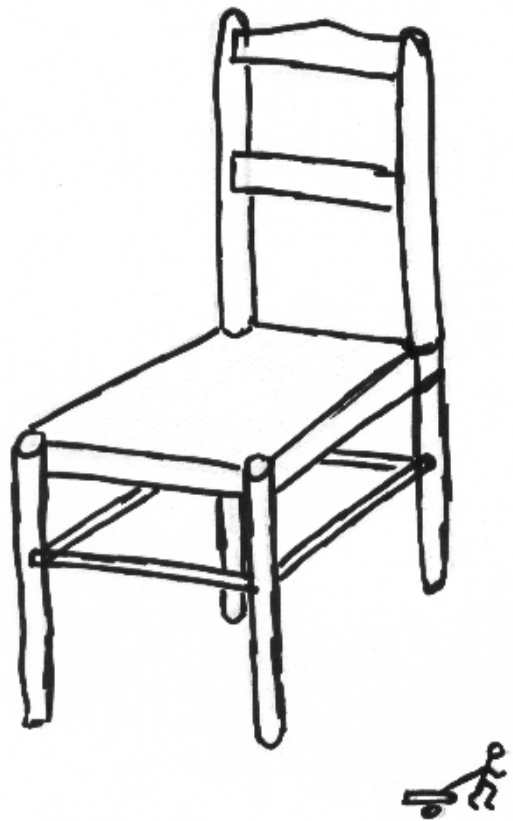
Toen ik in Turkije aan kwam had ik meteen spijt dat ik was gegaan maar toen ik thuis kwam dacht ik, ik ben blij dat ik ben gegaan ik zou dit niet hebben willen missen.

Dat was mijn verhaal over de uitwisseling.

Bedankt voor jullie aandacht.

Jantien Mathijsen

Verjaardagen

In de voorbije periode zijn de volgende Lions jarig geweest:

Ruud Wink, 23 december
Gerard Hehenkamp, 5 januari
Henk Kouwenberg, 11 januari

Bij deze (nogmaals) van harte gefeliciteerd!

De komende periode zal de volgende Lion zijn verjaardag vieren:

Jan Jurriëns, 9 februari

Ook de Papillons hebben zichtbaar genoten van de nieuwjaarswandeling langs de Oude IJssel.

Agenda 2003 / 2004

2003

20 augustus 2003	18.00 uur	Barbecue bij Wil & Henk Kets
3 september 2003	20.00 uur	Muziek, niet altijd een genoegen, door Arnoud Brok, bedrijfsarts-in-ruste, sportarts en muzikliefhebber en -kenner
4 september 2003		promotie voor kerstpakketten voor wereldwinkel bij Wink-groep
17 september 2003	18.00 uur	Tap Hap
27 september 2003		uitstapje naar Keulen met Dorsten
1 oktober 2003	20.00 uur	cursus reanimatie m.m.v. instructeurs van de Nederlandse Hartstichting
15 oktober 2003	20.00 uur	cursus reanimatie m.m.v. instructeurs van de Nederlandse Hartstichting
29 oktober 2003	19.00 uur	Dinner for Papillons (voorbereiding Lions 16.00 uur)
5 november 2003	20.00 uur	cursus reanimatie m.m.v. instructeurs van de Nederlandse Hartstichting met afsluitend toets
19 november 2003	18.00 uur	Tap Hap
november / december 2003		hulp aan wereldwinkel met kerstpakketten maken
3 december 2003	20.00 uur	Joost Hagendoorn vertelt over zijn ontwikkelingswerk in Zuid Afrika
17 december 2003	18.00 uur	Tap Hap
31 december 2003		vervalt i.v.m. het nieuwe jaar

2004

7 januari 2004		vervalt i.v.m. het nieuwe jaar
10 januari 2004	15.00 uur	Nieuwjaarsbijeenkomst met dames. Borrel en buffet bij "Het Borghhuis"
21 januari 2004	18.00 uur	Tap Hap
4 februari 2004	20.00 uur	Peter Bob Peerenboom stelt zich voor
18 februari 2004	18.00 uur	Tap Hap
3 maart 2004	20.00 uur	Jan Kamsma, directeur CZ groep, maar vooral ook wijnkenner, laat ons genieten van wat wijn te bieden heeft
17 maart 2004	18.00 uur	Tap Hap
31 maart 2004	18.00 uur	Tap Hap met dames
7 april 2004	20.00 uur	Joep Kuijsters, directeur ELA Medical, over wel en wee van de pacemaker
21 april 2004	18.00 uur	Tap Hap
5 mei 2004	20.00 uur	nog in te vullen
19 mei 2004	18.00 uur	Tap Hap
2 juni 2004	20.00 uur	Max Daniel, hoofdcommissaris van politie, verhaalt over wederwaardigheden in het Spijkerkwartier
16 juni 2004	18.00 uur	Tap Hap
30 juni 2004	19.00 uur	Bestuursoverdracht met Papillons ladies